

Ursul păcălit de vulpe

A fost odată ca niciodată o vulpe vicleană ca toate vulpile. Și ce-și spuse ea, cumătra: „Ia să găsec eu un fraier care să-mi dea de mâncare!”. Zis și făcut!

Porni ea pe drum și, la un moment dat, văzu o căruță plină cu pește. „Asta da masă regească pentru mine!”, se bucură ea și sări, fără să o vadă căruțașul, direct în căruță.

După ce se ospătă cum se cuvine, își alese câțiva pești mai acătării, pentru zile negre, sări din căruță și porni înapoi pe drum..

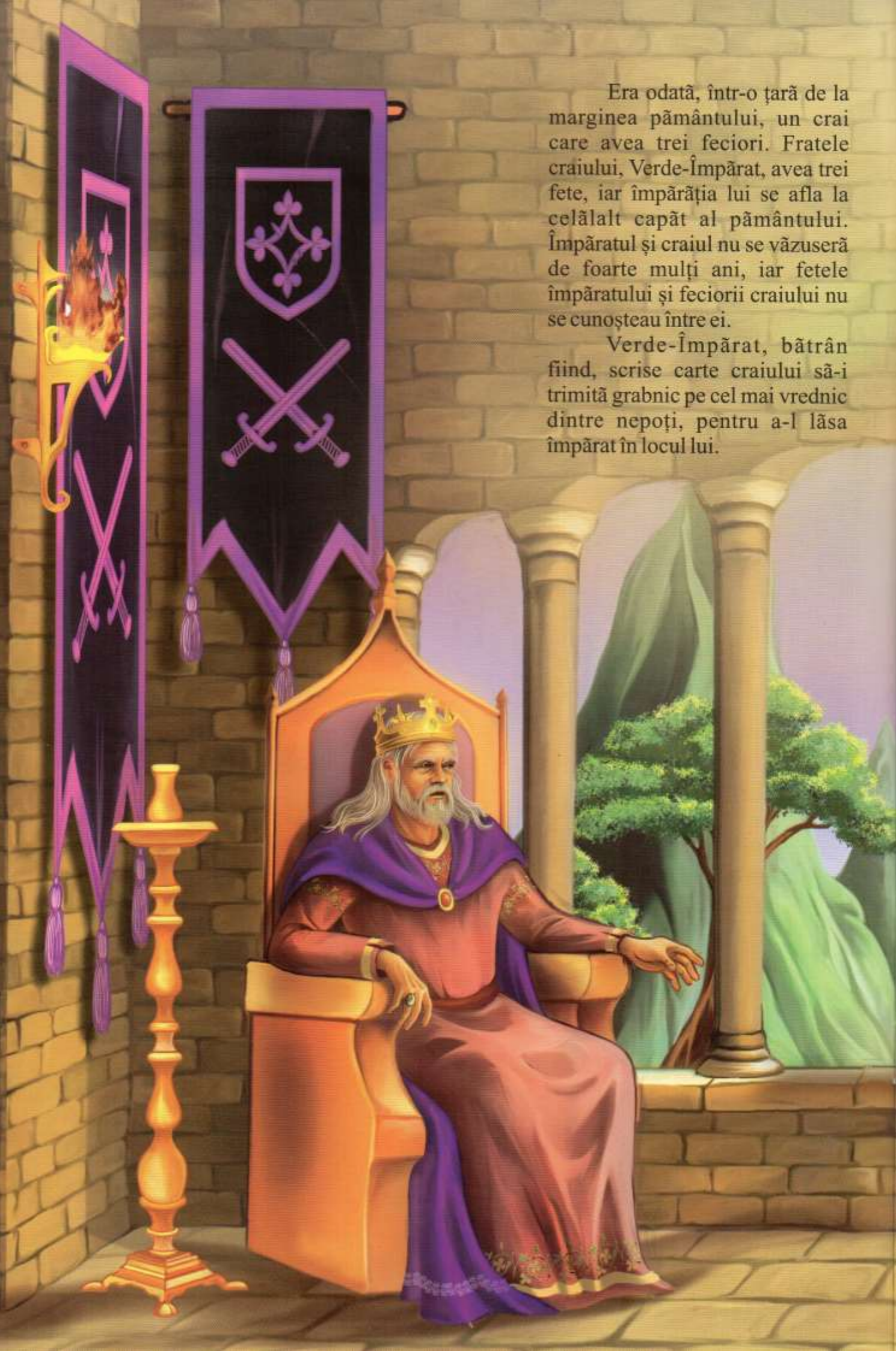

Harap-Alb

Era odată, într-o țară de la marginea pământului, un crai care avea trei feciori. Fratele craiului, Verde-Împărat, avea trei fete, iar împărăția lui se afla la celălalt capăt al pământului. Împăratul și craiul nu se văzuseră de foarte mulți ani, iar fetele împăratului și feciorii craiului nu se cunoșteau între ei.

Verde-Împărat, bătrân fiind, scrisese craiului să-i trimită grabnic pe cel mai vrednic dintre nepoți, pentru a-l lăsa împărat în locul lui.

Punguța cu doi bani

A fost odată un moș și o babă. Baba avea o găină, iar moșul un cucuș. Găina babei se oua și de două ori pe zi, astfel că baba mânca mereu ouă, iar moșneagului nu se îndura să-i dea vreunul. Într-o zi moșneagul îi zise supărat:

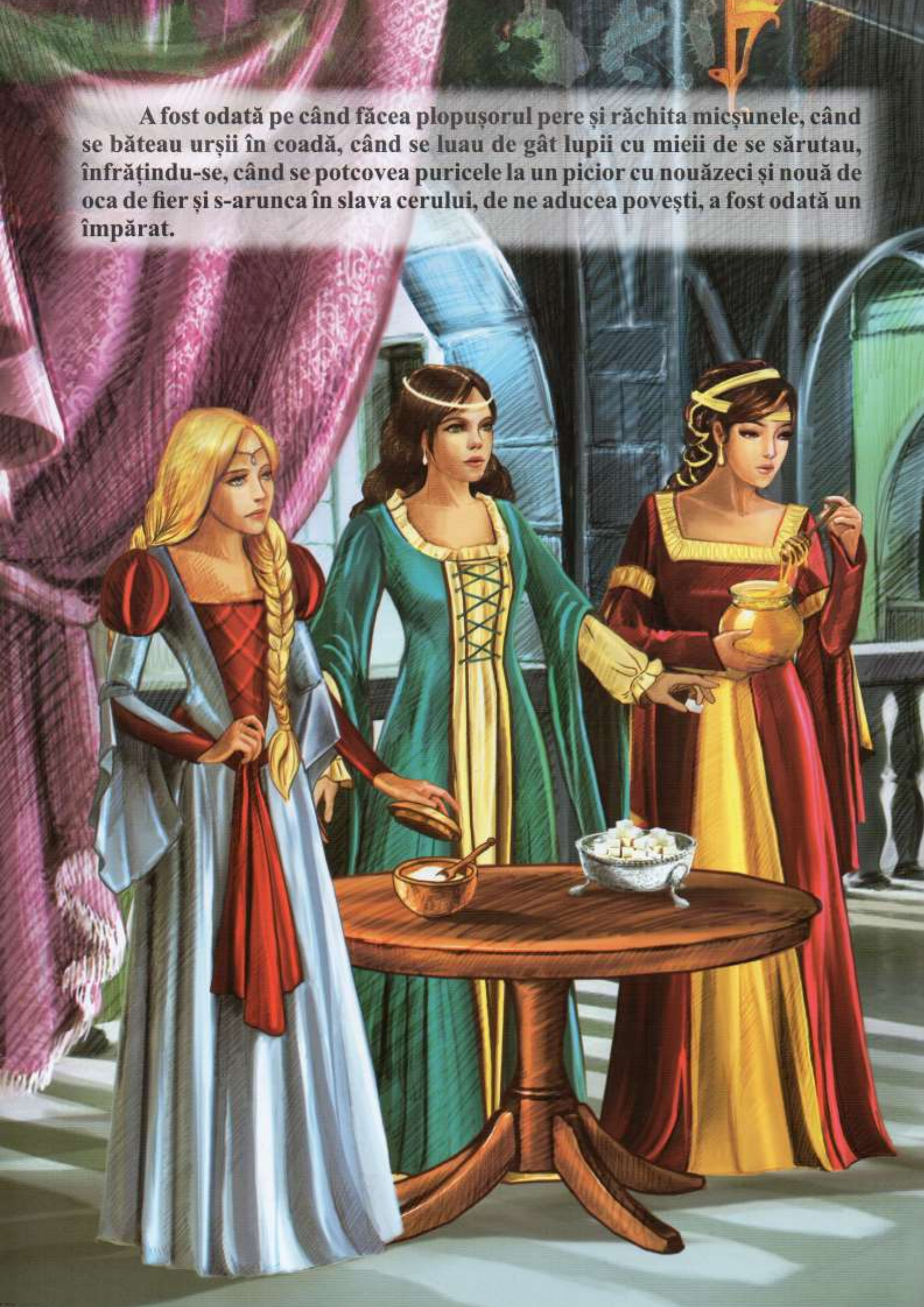
- Măi babă, ia dă-mi și mie niște ouă, ca să-mi prind pofta...
- Da' cum să nu! zise baba, dacă ai poftă de ouă, bate-ți și tu cucușul să se ouă, că eu așa am bătut găina mea și uite ce de ouă îmi face...

Sarea în bucate

A fost odată pe când făcea plopșorul pere și răchita micșunele, când se băteau urșii în coadă, când se luau de gât lupii cu mieii de se sărutau, înfrățindu-se, când se potcovea puricele la un picior cu nouăzeci și nouă de oca de fier și s-arunca în slava cerului, de ne aducea povești, a fost odată un împărat.

Capra cu trei iezi

A fost odată ca niciodată o capră care avea trei iezișori. Iedul cel mare și cel mijlociu erau obraznici de dădeau prin băț, pe când cel mic era tare cuminte și harnic. Și într-o zi, capra îi chemă la ea și le zise:

- Dragii mamei copilași, iaca, eu mă duc în pădure să aduc de-ale gurii. Voi să încuiați ușa după mine și să nu cumva să deschideți, până nu mă veți auzi cântând :

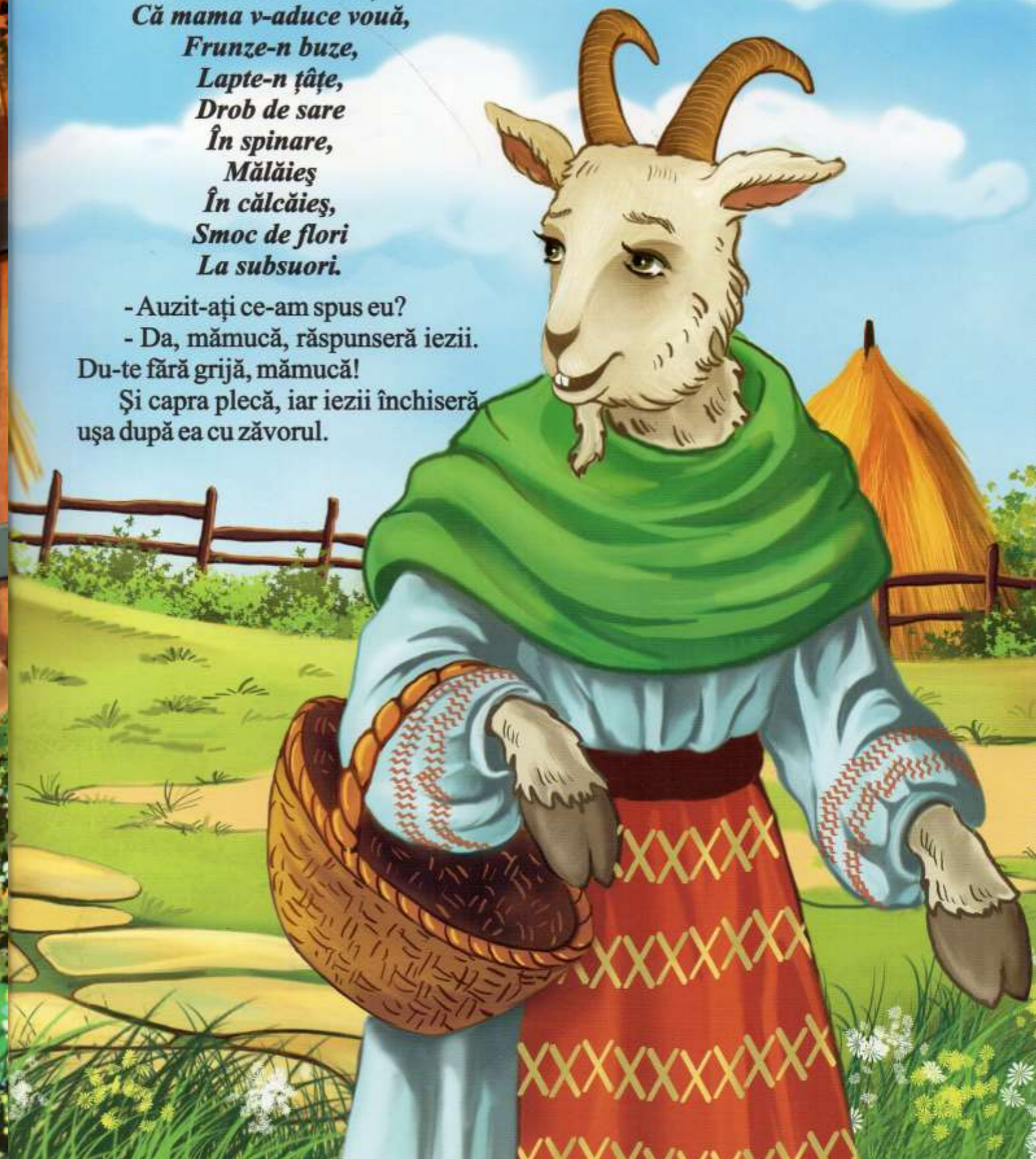
*Trei iezi cucuieți,
Ușa mamei descuieți,
Că mama v-aduce vouă,
Frunze-n buze,
Lapte-n țâțe,
Drob de sare
În spinare,
Mălăieș
În călcăieș,
Smoc de flori
La subsuori.*

- Auzit-ați ce-am spus eu?

- Da, mămucă, răspuseră iezi.

Du-te fără grijă, mămucă!

Și capra plecă, iar iezi închiseră
ușa după ea cu zăvorul.

Fata babei și fata moșneagului

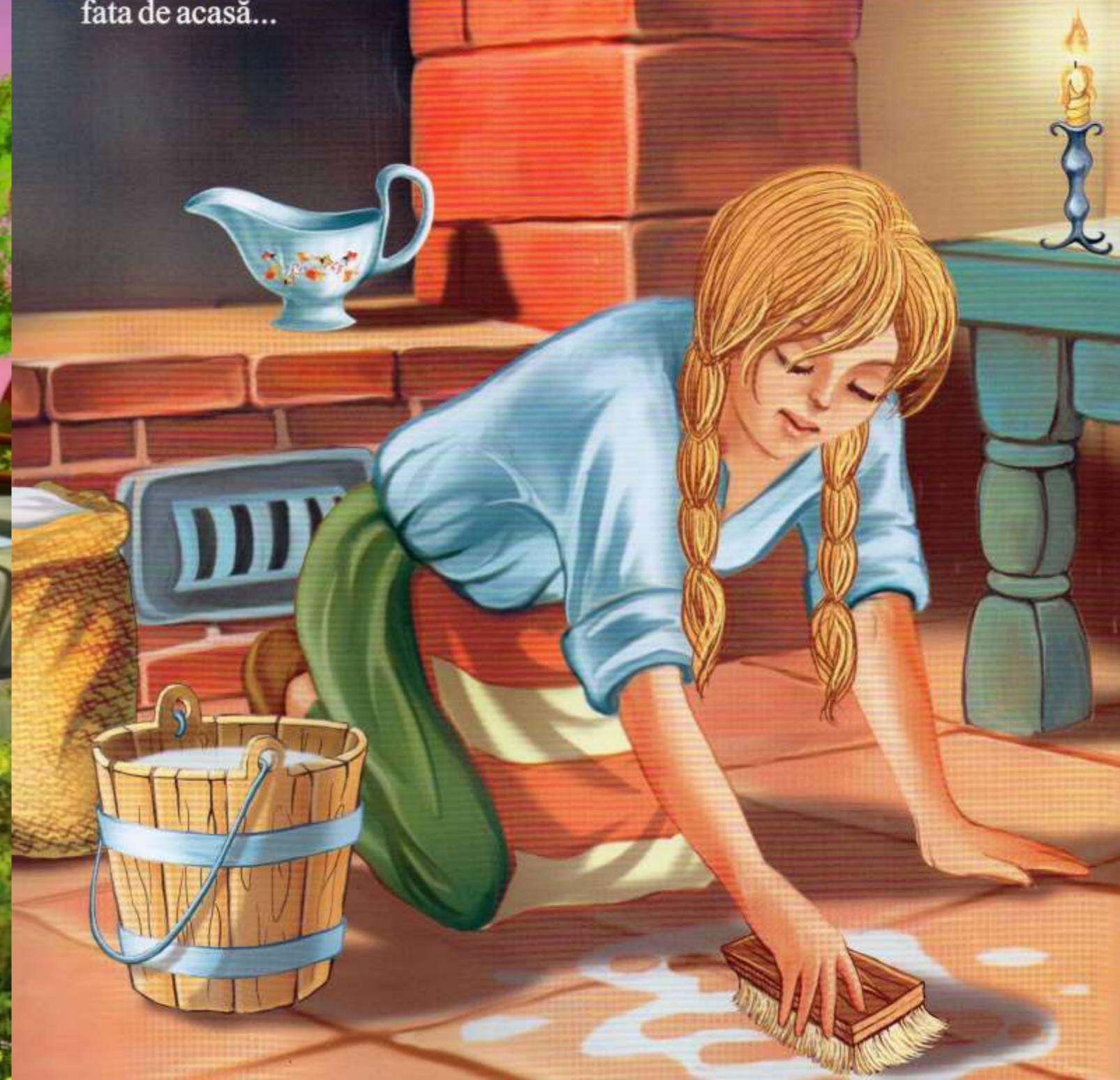

A fost odată ca niciodată un moșneag și o babă. Și amândoi aveau câte o fiică, din altă căsătorie. A babei era leneșă și rea la suflet, pe când a moșneagului era o mândrețe de fată, harnică și cu un suflet să-l pui la rană.

Fata babei se uita-n oglindă cât era ziulica de lungă, lăudându-se singură cât îi de frumoasă. Fata moșneagului, în schimb, trebuia din răsărit până-n apus: fă aia, du aia, adu cealaltă...

Iar baba n-o suferea deloc pe fata moșneagului. Împreună cu odrasla ei, puse la cale de-l convinseseră pe moșneag că fata lui e îndărătnică și rea, că nu face nimic pe lângă casă și că cel mai bine ar fi s-o alunge de-acasă.

Moșul, cu inima îndoită, dorind să-i facă babei pe plac, își gonește fata de acasă...

Zâna Zorilor

A fost odată un împărat cu trei feciori. El râdea cu ochiul drept și plângea stângul. Petru, feciorul cel mic, își rugă frații, pe Florea, cel mare, și pe Costan, cel mijlociu, să-l întrebe pe împărat de ce plânge cu un ochi și râde cu celălalt. Nici unul nu cutează, așa că mezinul se duse el. Atunci, bătrânul îi spuse blând:

– Fătul meu, ochiul drept râde când vede ce luceferi de feciori am, iar cel stâng plânge pentru că mă tem că nu veți fi în stare să conduceți țara în pace și să o apărați de dușmani. Dar dacă îmi veți aduce apă de la fântâna Zânei Zorilor, cu care să mă spăl pe ochi, amândoi vor râde mereu, căci voi știți că mă pot bizui pe voi!

